

AAN ALLE VRIENDEN, LEDEN EN DONATEURS VAN STD

EEN OVERPEINZING N.A.V. DE LAATSTE GEBEURTENISSEN IN CERNAVODA

Er wordt vaak gezegd dat vrouwen “beter” zouden zijn dan mannen omdat ze meer begiftigd zijn met deugden als gevoeligheid, inlevingsvermogen en gulheid van geven. Als ik denk aan de honderden vrouwen die, verspreid over heel Europa, actief deelnemen aan ons project, dan roep ik “Ja, dat is waar”.

Maar dan gaan mijn gedachten uit naar een ander soort vrouwen, in Roemenië; naar haar die de stad Cernavoda bestuurt, en naar degene die een asiel bestiert in Costanza dat je met een gerust hart een hel op aarde mag noemen, en waar maandelijks honderden honden worden afgemaakt. Zeker, ook dit zijn vrouwen, maar het feit dat door hun toedoen jaarlijks duizenden honden sterven gaat mijn bevattingsvermogen te boven. Het doet me denken aan de verpleegster die enkele jaren geleden het gemeentelijk asiel Chiajna te Boekarest beheerde. Een kille koele vrouw, zonder een greintje gevoel en zonder enige vorm van scrupules, die waarschijnlijk niet veel verschilde van de Kapo's die in de concentratiekampen hun werkzaamheden verrichtten.

Misschien zijn vrouwen inderdaad meer gevoelig en zorgzaam, **maar als het aankomt op negatieve emotionele uitingen als wreedheid en meedogenloosheid dan staan wij vrouwen, méér nog dan de leden van het manlijk geslacht, ons mannetje!**

En op dit moment vraag ik me af hoe het in Godsnaam mogelijk is dat één telefoontje van een burgemeester aan een hondenmeppersorganisatie in staat is om een streep te halen door acht lange jaren van intensieve en zware inspanningen. **Hoe is het mogelijk dat al die honden die we hebben vertroeteld en verzorgd, behandeld en gesteriliseerd, samen met de inwoners van Cernavoda, nu één voor één worden gevangen en opgesloten in dat afgrijselijke oord in Costanza waar hen, als ze al zo gelukkig zouden zijn, niets anders te wachten staat dan een dodelijke injectie?**

Ik wil u wel bekennen dat ik, sinds deze laatste berichten mij bereikt hebben hier in Milaan, ik onderhevig ben aan heftige en tegenstrijdige emoties; **een intense woede** die ik probeer onder controle te krijgen maar waardoor ik het het liefste uit zou schreeuwen. En dan **de wanhoop** die voortkomt uit de onmacht om dit gerokte monster een halt toe te kunnen roepen. Maar ook **de troost** dat ik de afgelopen jaren duizenden dieren heb kunnen helpen door ze niet alleen weg te voeren uit Roemenië, maar hun ook een beter, en waardig leven te bieden. En verder heb ik kunnen voorkomen dat ontelbare wezens geboren zouden worden in een wereld die hen niets dan pijn en ellende te bieden zou hebben. Als laatste heb ik **de zekerheid** dat ik alles, maar dan ook alles in het werk heb gesteld om het ergste te voorkomen.

Ik heb de illusie gehad dat Cernavoda **een eilandje van civilisatie** zou zijn geworden; natuurlijk waren er nog problemen in overvloed, maar de mensen begonnen ons te begrijpen en te steunen. Ze brachten ons hun dieren, begonnen het nut van steriliseren in te zien, en het aantal zwerfdieren werd geleidelijk aan overduidelijk minder. Alleen al het feit dat je ergens een aangereden hond naar toe kan brengen, of hulp kan halen bij een noodgeval, en niet meer die brute tronies van de gewapende hondenvangers in de straten ziet, **maakte Cernavoda tot een betere plek dan de meeste steden in Roemenië.** En dan hebben we het nog niet eens over de kinderen die vaak pupjes of gewonde dieren aan ons

brengen. Kinderen die vroeger volkomen passief en emotioneel stonden toe te kijken bij het lijden van welke viervoeter dan ook omdat dat voor hen niet meer dan normaal was.

Maar het was inderdaad allemaal niets meer dan een illusie; we zijn bruusk terug geworpen in de tijd en **de vooruitgang die STD geboekt had heeft een gevoelige knauw opgelopen** dankzij de stompzinnige houding van de overheid.

De komende tijd zullen we het roer drastisch om moeten gooien; natuurlijk blijven we onze strijd voortzetten maar we zullen afzien van het steriliseren van honden uit de omgeving omdat het verspilling van geld zou zijn om deze ingreep uit te voeren bij dieren die uiteindelijk toch gedoemd zijn om afgemaakt te worden. **We zullen ons daarom vooral gaan richten op dieren met een eigenaar** in de hoop hen ook te kunnen overhalen hun dieren niet zomaar los te laten lopen omdat de muil van het helleoord in Costanza geen verschil maakt tussen dieren mét of zónder baasje. We zullen ook proberen om de inwoners van de stad te mobiliseren hoewel dit een maatschappij is die weinig weet heeft van het opkomen voor eigen rechten. Maar we doen ons best.

Waarom schrijf ik dit alles? Om te beginnen **is het voor mij een uitlaatklep;** acht jaar lang lag mijn hart in Cernavoda, nu ligt mijn hart aan stukken. Alleen al het idee dat ik, als ik over twee weken weer terug ga, geen enkele van mijn geliefde zwervertjes voor het huis nog terug zal zien, doet mijn maag samenkrimpen. Ook onze Pamela was weggehaald, het hondje dat op de eerste verdieping van ons flatgebouw woonde en met haar bange en achterdochtige blik elke vrijwilliger verwelkomde. We hebben haar gisteren uit het asiel kunnen bevrijden, maar dat ging niet op voor drie andere honden die al 4 jaar lang in het gebouw tegenover ons woonden. **Die lafaards van hondenvangers komen altijd 's nachts,** om protesten of tegenwerking van bewoners te vermijden. En als ze overdag hun neus laten zien is dat onder fikse politiebegeleiding. **De stad is verdeeld;** er zijn er die openlijk applaudisseren, maar anderen die boos zijn omdat ze ervan uitgingen dat het beeld van hondenmeppers in de straten nog slechts een akelige herinnering was die nu, in Cernavoda, definitief tot het verleden behoorde.

Aan de bewoners van Cernavoda vragen wij een luide stem van protest te laten horen; men hoeft deze barbarij niet meer passief over zich heen te laten komen. De tijden zijn veranderd en men heeft het recht een besluit van de burgemeester aan te vechten.

Aan onze Italiaanse en buitenlandse samenwerkende partners vragen wij om al deze tot de dood veroordeelde dieren niet in de steek te laten maar alles op alles te stellen om er zoveel mogelijk in veiligheid te brengen. Zet onderlinge irritaties en ongenoegens even opzij en denk alleen nog maar aan hen die de komende tijd zullen stoppen met kwispelstaarten, met ademen, met..... leven.

Aan alle vrienden van STD wil ik zeggen; laat ons a.u.b. niet in de steek want wij hebben u heel erg hard nodig; om een nieuw, en geheel eigen asiel te kunnen bouwen waar we niet langer meer afhankelijk zullen zijn van de grillen van de gemeente zoals dat nu wel het geval is daar zij de eigenaar is van de grond waarop wij verblijven. STD laat zich ook nu niet intimideren en zal verder gaan met haar missie. Vertel uw familie, vrienden en kennissen wat er op slechts twee uur vliegen van Italië (2 uur 45 min. vanaf Amsterdam) aan gruwelheden plaatsvindt. En misschien bent u bereid te helpen als we daar behoefte aan

hebben. Heb vertrouwen in ons, en onderneem geen persoonlijke acties die niet gedragen worden door STD. Dit laatste om te voorkomen dat onze naam negatief in de publiciteit zou komen.

Hoogachtend, en met vriendelijk groet;
Sara Turetta,
President van Save The Dogs and other Animals